

La senyora realitat

L'altre dia, al passeig de Gràcia em va escome-
tre una senyorassa d'aquelles que duen barrets
amb flors i plomes i vestits de roba gruixuda de
colors torrats. Duia un paraigua a la mà i les ulleres
li ballaven al capdamunt del nas.

Se'm va acostar amb pas decidit i em va etzibar:

—Vostè és aquell senyor que signa Pep Alba-
nell i escriu aquells contes tan... Mmm... Tan
fantàstics?

—Sí, senyora.

—Ja sabia que els contes que vostè escriu els
llegeix la canalla?

—Sí, senyora.

—I ja sap vostè que a la canalla se l'ha de res-
pectar molt i molt?

—Sí, senyora.

—I vostè la respecta, la canalla?

—Sí, senyora.

—Doncs no ho sembla!

—Sí, senyora.

—Ni senyora ni res, escriptoret de pela amb deu! A la canalla, se li ha d'explicar sempre la veritat. Se li ha d'escriure la veritat. La realitat! Només que la realitat! I deixi's estar de tantes bestieses fantàstiques que li fan més mal que bé, que li omplen el cap de falòrnies i rucades!

I dient això, va arrencar un tros de la realitat que en aquell moment passava pel carrer i me'l va clavar al damunt.

Era un tros bastant gros i bastant pesant i el cop em va rebotre contra terra i em va deixar ben esllomat.

Però la senyora no en va tenir pas prou i continuava arrencant trossos de realitat i tirant-me'ls pel cap. Em va fer uns quants morats de consideració.

Quan es va haver cansat de clavar-me garrotades —com si diguéssim realidades—, amb el cos cruixit pels cops, vaig agafar aquells trossos de realitat que m'havia tirat i els vaig anar pastant amb les mans a poc a poquet.

La dona se'm va quedar mirant amb uns ulls com unes taronges. Es veu que no s'havia adonat que la realitat que ella m'abocava al damunt era modelable com l'argila. El que passa és que, com l'argila, s'ha de sucra amb una mica d'imaginació.

Doncs bé, vaig anar pastant aquells trossos de realitat i en vaig fer un alicorn volador i el vaig regalar a uns nois d'una escola que en aquell moment passaven per allà a la vora.

Els nois se'n van anar més contents que un gat fart de sagí.

I la senyora bufava com el trombó de la banda municipal. Per consolar-la li vaig demanar:

—Escolti, senyora: que s'enyora la senyora del senyor?

I ella mirant-me d'una manera estranya va contestar:

—No, senyor: no s'enyora la senyora del senyor.

—Ah! Així no he dit res.

I me'n vaig anar. I ella també. Però mormolant:

—No hi ha res a fer: aquests escriptors són bojos bojos bojos.

Coses que passen

Aquell matí se'm va esdernegar el despertador i quan va ser l'hora no va trucar. Quan vaig obrir els ulls eren quarts d'onze: arribaria a la feina amb un retard de pronòstic. Em vaig voler vestir d'una esgarrapada i vaig posar totes dues cames al mateix camal dels pantalons, i vinga a estrebar, vinga a estrebar, fins que em vaig quedar amb una meitat dels pantalons a les mans i l'altra meitat als peus. Vaig treure de l'armari uns altres pantalons i me'ls vaig posar amb tota cura, una cama a cada camal, la bragueta de cremallera a mig; i la vaig tancar de cop, amb un moviment sec i fort. Massa sec i massa fort, es veu, perquè em vaig encremallerar de la cisa fins a la nou del coll, camisa inclosa. Vull dir que aquest cop també em vaig quedar amb la cremallera als dits. Vaig estar meditant una estona si sortia al carrer en calçotets o no.

A la fi vaig pensar que si de cas volia arribar a la feina a una hora o altra em convenia més mirar de posar-me uns pantalons fos com fos. I vaig triomfar a la tercera provatura. Els pantalons eren vells i apedaçats, però feien el seu fet. Amb els pantalons posats i estacats, vaig córrer a la cuina. De pressa com anava no devia calcular bé i vaig clavar-me una tamborinada contra el marc de la porta. Gratant-me el nyanyo del cap, vaig obrir la porta de la nevera tan matusserament que vaig fer caure tots els ous de l'ouera. En agafar la llet, vaig rrelliscar amb l'ouada i vaig caure de cul a terra mentre la llet sortia disparada amunt i em queia, com una pluja d'abril, al damunt. Xop de llet i amb el cul enganxifós d'ou vaig decidir esmorzar un altre dia. Vaig baixar les escales més de pressa que mai, però de cap. Es veu que amb les presses i el batibulls m'havia oblidat de cordar-me els cordons de les sabates i en baixar el primer esglaó me'ls vaig aixafar. Aixafar-me'ls, trabucar, i baixar de cap va ser tot u. De tota manera vaig arribar a baix de tot amb tots els ossos sencers. Duia uns quants morats i un parell de rascades i vaig considerar que me n'havia

sortit prou bé, a la vista de la mala rauxa que arrossegava aquell matí. Vaig treure el nas al carrer una mica esporuguit, tot mormolant entre dents:

—Ara només falta que em caigui el sol al cap.

Més aviat ho hagués dit! Feia un sol que enamorava, rodó i lluent com una mala cosa. Però així que vaig posar un peu fora del portal de casa meva, xap!, el sol es va desenganxar de la volta del cel i va baixar rabent amb tota la mala intenció del món. Però jo estava previngut i no em va venir de nou. Vull dir que vaig fer un salt de costat i vaig poder evitar la patacada de ple. De tota manera em va tocar de gairell i em va trencar una orella. Una orella trencada no és gran cosa; el pitjor de tot fou la foscor: passades les dotze del migdia el món havia esdevingut negre com un mal pensament.

Molta gent havia vist com el sol baixava contra mi i em va fer responsable de la desgràcia. Però com que estava ferit, amb l'orella trencada per dos llocs, vull dir, em van dur a un hospital. Me la van enguixar a la llum d'una espelma, l'orella, i tot seguit em van dur a la presó. Els diaris, que havia de llegir a la llum d'una llanterna, deien que les

autoritats estaven disposades a ser inflexibles amb mi i que em demanarien danys i perjudicis a base de bé, i que em clavarien, pel cap baix, una condemna de qui sap els anys. I jo amb els pantalons vells, apedaçats i bruts d'ou i de llet!

Me'n vaig sortir prou bé, però. El consorci de fabricants i venedors d'espelmes piles, bateries, llanternes, llums de butà i d'altres estris d'aquesta mena feien el seu agost gràcies a la baixada del sol damunt el meu cap i em van pagar el millor advocat del món, el qual, amb la seva extraordinària xerrera legalista, va confondre jurat i tribunal de tal manera que al final del judici no sols no em van posar ni un dia de presó, sinó que em van declarar heroi mundial.

Vaig sortir de la cangri amb bombos i platerets i amb una processó de torxes. Els del consorci de la llum no estaven prou satisfets d'haver-me tret de la presó i en una reunió d'urgència van acordar donar-me un percentatge dels beneficis obtinguts amb la fosca general i ininterrompuda i, a més, fer-me fer un monument pel millor artista del moment. L'artista va venir a veure'm a casa i va

estar observant-me un pilot d'hores. A la fi va resultar que jo no era gaire estatuagènic, vull dir que fer una estàtua del meu cos no resultava gaire.

En canvi, l'escultor es va enamorar de la meua orella trencada, que, malgrat haver-la adobada, tenia una forma d'allò més estranya. Així, doncs, va fer un monument amb una reproducció grandiosa i en pedra picada de la meua orella estrafeta. Era horrible. I la gent, quan hi passava pel costat, se senyava tot resant jaculatòries.

Després d'inaugurar el monument, un representant del consorci de la llum em va fer a mans una grandíssima saca. A dintre hi havia un fotimer de bitllets de cinc-cents euros. Era la part que em tocava dels beneficis. De primer no volia acceptar aquell feix inacabable de calés: pesava massa i me'n veuria un bull per dur-lo a casa. Però l'home se m'enfadava si no el prenia i com que jo no tinc mai un no, el vaig agafar com vaig poder i me'l vaig endur. Vaig estar dies i dies pensant què en podia fer, de tants diners. I a la fi se'm va encendre la bombeta damunt el cap. Vaig llogar tot un exèrcit de grues i elevadors i màquines d'aquestes i a base

de cables, perpals i corrioles vam aconseguir tornar a remuntar el sol al lloc que li corresponia i va tornar a ser de dia. Els del consorci em van retirar l'amistat i van fer gestions per fer enderrocar el monument. L'amistat i la comissió de vendes sí que me les van poder retirar, però el monument no el van poder fer aterrar. La gent s'hi havia acostumat. I, a més, jugaven a veure qui endevinava què volia representar. Hi havia respostes de tota mena: des d'aquell que deia que representava sant Jordi escuant l'aranya fins aquell que deia que representava el president del Futbol Club Barcelona fent una declaració a la premsa. Es van donar premis a les millors interpretacions del monument i un editor viu en va fer una selecció i en va publicar un llibre que va ser un èxit de vendes; el millor llibre còmic de l'any. Mentrestant, jo vaig anar a la feina. Hi vaig arribar amb uns quants mesos de retard. L'encarregat m'esperava amb molt mala cara. Però quan li ho vaig haver explicat tot, es va calmar i només em va exigir que em canviés de pantalons, perquè feien fàstic. I tenia raó.